

EEN VOORAL BRUSSELSE BUSSEL ORGANISATIES VAN VANDAAG, INSPIRATIE VOOR MORGEN

Est ce que vous vous faites subventionner ou est ce qu'il y a des principes en disant on ne veut pas recevoir des subsides ?

Nous avons la volonté de rester totalement indépendant et donc pas question de subsides de quelque sorte que ce soit. Nous ne vivons que sur les dons et les ventes.

Est ce qu'il y a eu une discussion sur une sorte de professionnalisation de l'association ?

Nous n'en voulons pas parce que ça sous-entend une structure. Et cela sous-entend tout ce qu'on est contre.

Si nous vous demandons qu'est-ce qui est pour vous essentiel dans la façon de travailler ou dans le fonctionnement du Gang ? Si on devrait en tirer trois ou quatre mots pour dire ce qui fait l'essentiel?

Sérieux parce qu'on doit être très bien informé et ne pas se tromper quand on défend quelque chose. Humour parce qu'il faut garder le sourire et faire passer les choses avec humour. C'est beaucoup plus efficace que dans la sinistrose. Volontariste parce qu'il faut continuer à taper sur le clou, même si au départ on n'a pas l'impression que ça rentre. Il faut taper dessus. Optimiste parce que sans ça, c'est fini. Et immortel. Immortel comme tous les vioques. Ha!

Sorts of concerts

NEWPOLYPHONIES
tijdelijke ruimte in de Manchesterstraat

*We laten **Myriam Van Imschoot**, artistiek directeur van Newpolyphonies, en **Irina Radmanovic**, beiden kunstenaars, aan het woord.*

Myriam: Newpolyphonies is een initiatief voor mensen die misschien geen nieuwkomers zijn, maar die zich voor het eerst willen organiseren. Daarnaast is er mijn initiatief voor vocale praktijken, bijvoorbeeld met de YouYou Group, een gemeenschap die sinds 2014 bestaat. Youyou is een schrille roepkreet met wortels in Afrika en het Midden-Oosten, waarmee vrouwen al eeuwenlang hun vreugde en andere gevoelens uiten. We hebben na 10 jaar een plek gevonden via een van onze leden, Yasmina Ragatz, die zei dat er in de regio Brussel, ruimtes waren die tijdelijke bezettingen waren, Manchesterstraat nummer 17, en die gehuurd konden worden als je aan een bepaald profiel voldoet. Meer dan 300 vierkante meter en niet duur, 400 euro per maand.

We besloten om een experiment te starten met deze ruimte en onze persoonlijke netwerken en de podiumkunstscene in te schakelen. We organiseerden gesprekken om ons af te vragen hoe we er een 'common'- ruimte van konden maken.

Irena: Ik was geïnteresseerd in een ruimte die ook de mogelijkheid biedt om mensen te ontmoeten die dezelfde interesses hebben. Manchester was, in ieder geval in het begin, erg verbonden met geluid en stemgebruik. Ik was daardoor gefascineerd. Ik denk dat er behoefte is aan veel verschillende van dit soort huizen, waar mensen elkaar kunnen ontmoeten rond verschillende topics en manieren kunnen vinden om er vervolgens ideeën uit te putten. Nieuwe gemeenschappen creëren en met die gemeenschappen nieuwe landschappen ontdekken, dat was het doel.

Hoe werkte en werkt het?

Het ging om luisterende en verbindende praktijken, zoals Feldenkrais het zou kunnen zijn, maar het kan ook zijn dat je samen weeft of vilt maakt. Kijk, uiteindelijk is het niet altijd belangrijk of je binnen het medium muziek of geluid of geluidskunst zit, want misschien gaat het ook om hoe we verbinding maken. Hoe maak je gemeenschappen en dat was waar we ook gewoon nieuwsgierig naar waren. Welke praktijken zorgen ervoor dat je een gemeenschap kan vormen enz...

Wat we doen in Manchester is al de moeite waard om het te doen. We hoeven dat niet te zien als een repetitie voor een latere voorstelling. Het heeft op zichzelf al een waarde.

Er was iemand die zei: ik zou graag willen oefenen om een publiek te hebben, ik ga een concert geven dat geen concert is, dat heette 'A Sort of Concert' . Dat was een interessante transitie. Het werd een bijzonder punkachtig concert uit twee verschillende muziekwerelden, zonder aangepaste belichting. Het voelde alsof Manchester tegen die tijd op de een of andere manier een geest of een sfeer kreeg, dat er een cultuur was ontstaan om er op een andere manier te zijn, op een andere manier naar te kijken. Daardoor werd er veel mogelijk. Er waren tentoonstellingen en optredens, etc. Maar de humus of de wortels veranderden het karakter van die dingen.

Als ik het vergelijk met andere verenigingen: de meeste willen invloed hebben op de samenleving. De grote woorden: we moeten invloed hebben op de politiek. Ik heb het gevoel dat dat bij jullie meer vloeibaar is?

Voor ons was het zo, zegt Myriam: we namen de verantwoordelijkheid. Newpolyphonies betaalde de huur, want meestal is het ofwel een vaste organisatie, een instituut ofwel een zelforganisatie of zo en we wisten: wij zitten in een soort hybried model. Het was een beetje zoeken hoe we dat hybride model in de praktijk konden realiseren. Wat is verantwoordelijk zijn en tegelijkertijd loslaten? Dat onderzoek was niet alleen nodig voor onszelf, het was ook een troef voor Brussel, een project op zich waar we zien: hoe kunnen we niet alleen mensen zijn die kunstwerken maken, maar ook door onze werken te maken, een groter draagvlak creëren. En in die tijd was het voor ons zo belangrijk om te voelen, kijk, deze werken zijn niet zoals reispakketten die overal naartoe gaan. Op de een of andere manier willen we kijken welk ecosysteem er omheen kan groeien.

> ***Eigenlijk zouden organisaties dat meer moeten doen. Het is misschien tijd om te zeggen: met de krimpende middelen en mogelijkheden moeten we misschien echt meer verantwoordelijkheid nemen en denken aan hybride modellen. Het gaat dan niet alleen om het delen van de middelen, maar ook, dat gevoel heb ik toch, dat veel mensen op zoek zijn naar een gemeenschap. Of gemeenschappen, in het meervoud!***

Eigenlijk zouden organisaties dat meer moeten doen. Het is misschien tijd om te zeggen: met de krimpende middelen en mogelijkheden moeten we misschien echt meer verantwoordelijkheid nemen en denken aan hybride modellen. Het gaat dan niet alleen om het delen van de middelen, maar ook, dat gevoel heb ik toch, dat veel mensen op zoek zijn naar een gemeenschap. Of gemeenschappen, in het meervoud!

Er is dus geen lidmaatschap?

Nee, je kan gewoon komen, je hoeft geen lid te zijn of zoiets. Het staat open voor iedereen. Het lidmaatschap was eigenlijk om te weten dat je voor de ruimte moest zorgen. Want er waren, naast het betalen van de huur, ook wat kleine probleempjes, zoals een wasbak die niet werkt of een deurslot dat stuk is, dat soort dingen.

Maar nu is het project afgelopen? Wat zijn de toekomstplannen?

Toen we het bericht kregen om Manchester te verlaten, omwille van renovatie... kwam dat te vroeg want er waren nieuwe energieën, nieuwe overeenkomsten gegroeid.

Nu projecteren we ons in de toekomst, willen we het opnieuw doen als een 'Manchester 2.0.' Want er is intussen zoveel kennis over het beheren van zoiets. Wat zou het zijn als we hier opnieuw mee beginnen, maar deze keer ook vanuit de idee dat het een model zou zijn voor creatie. Door samen te wonen, komen we tot een collectieve voorstelling die de ruimte gebruikt en transformeert als haar podium , als een instrument. De ruimte als instrument, wat zou dat geven? En dus vroegen we Molenbeek 2030 of dat hen zou interesseren. We zitten in hun BidBook. Het zou 'Home' heten en het zou bijvoorbeeld in de richting van oefencirkels gaan, van een kosmologie van oefencirkels. Hoe beginnen ze in een baan om de aarde te draaien en mekaar te overlappen.

Hebben jullie contact met soortgelijke initiatieven, hier of in het buitenland? We waren laatst in Rotterdam. De situatie in de culturele scene is daar heel anders. Zij doen beroep op allerlei 'stichtingen' om aan geld te geraken en het meest verbazingwekkende was dat die mensen er zich blijkbaar niet echt aan stoorden.

Onze belastingen dienen daar niet meer voor. Ja, want er is een oorlog die moet voorbereid worden ...In COVID-tijd was er een groep Berlijnse kunstenaars die een plek hadden gevonden, en er waren toen enkele maatregelen, de overheid heeft geld gegeven voor vergoedingen en zo. Zo is het begonnen, dat heette Fortuna. En er waren veel verschillende gebruikers en belangengroepen, meestal geïdentificeerd als queergemeenschap. Het is maar een voorbeeld van vele voorbeelden. Maar het is er niet meer omdat het geld ook op een gegeven moment is opgedroogd. In Berlijn is gentrificatie een feit en wij volgen op de een of andere manier in dat spoor. Dus ik heb ook het gevoel dat elk moment nog steeds een kantelpunt is, zoals: wanneer is zelfs dit niet meer haalbaar? Het kan nog, ja, met de juiste alliantievorming en ook met beleid natuurlijk. We moeten de stad én de regio eraan blijven herinneren: kijk, Berlijn, het is voorbij voor veel mensen. Laten we niet met Brussel die kant op gaan!

Voor mij is het meest interessante activisme dat we op dit moment kunnen hebben: als Brusselaars aansluiten bij deze acties voor ruimtes. Lege ruimtes of andere contracten met kunstenaars voor bepaalde ruimtes. Het is misschien zelfs een prioriteit. Ik bedoel, behalve oorlog, Palestina, Iran, et cetera.

Maar dat is wat we echt kunnen doen en toch een verschil kunnen maken, denk ik. En het is heel interessant omdat de stad nu zo snel verandert, met het grote probleem van huisvesting.

We hebben ruimte nodig, we hebben niet alleen huizen nog, maar ook ruimte, het grotere plaatje, de open lucht.

Myriam heeft nog een laatste bedenking: ik heb er geen antwoord op, maar als kunstenaar heb je ook het gevoel dat je medeplichtig bent aan mogelijke gentrificatie, omdat het altijd de kunstenaars zijn die naar ruige plekken, industriële ruimtes gaan, interessanter worden, en dan is het klaar voor een 'opwaardering'. En ik moet zeggen dat ik daar geen antwoord op heb. Ik denk wel dat wat we probeerden in Manchester 17 was om in de buurt en bij de buurten te zijn. Maar daarvoor heb je echt een lange levensduur nodig. Tijdelijke bezettingen zijn niet zo ideaal. En dus worden deze artiesten altijd een beetje naar binnen geduwd, geparachuteerd. En er zit iets in dit model dat niet zo duurzaam is, maar ook niet zo inclusief. Het faciliteert een zeer snelle manier om buurten meer fancy te maken.

Muzikale expressie verbindt
METX BRUSSEL

MetX is een productiehuis van en voor muziekmakers. Samen met artiesten van diverse horizonten, creëren ze originele repertoires en ensembles. Enerzijds via het producen en promoten van groepen als BLAST!, Banda Quetzal, BRUiTAL, Remork & Karkaba of Fanfakids. Anderzijds door de repertoires en opgedane kennis van onze muziekmakers zoveel mogelijk open te stellen en door te geven.

Onze muziek integreert elementen uit zowel de Westerse improvisatiecultuur als uit Urban Etno, traditionele muziek die leeft bij de verschillende culturen in een grootstad zoals Brussel. Eens met wederzijds respect vermengd door de muziekmakers van MetX, evolueert dat artistiek materiaal tot een volledig nieuwe muziekcultuur. Soms luid, soms zacht, soms mooi, soms lelijk. Nooit gelikt. Altijd opwindend. Bijvoorbeeld het project "Fanfakids", dat is al jaren een vaste waarde. Dat zijn jongeren uit de Brusselse kanaalzone die we begeleiden om via percussie hun expressie te vinden. Sommigen zijn begonnen toen ze tien jaar oud waren en zijn nu zelf begeleiders of professionele muzikanten.

***Vital Schraenen**, hoofd van het artistieke coördinatie-team van metX, formuleert het zo:*

MetX is een Brusselse muziekorganisatie die werkt op het kruispunt van artistieke creatie, educatie en gemeenschapswerking. We brengen mensen samen rond muziek, vaak in de openbare ruimte, en we vertrekken meestal van percussie, blazers en vocale tradities van over de hele wereld. We noemen het vaak 'urban grooves from around the globe'.

Het klinkt alsof jullie sterk inzetten op duurzaamheid in relaties en trajecten?

Absoluut. We proberen echt om mensen langdurig te engageren. Niet alleen met korte projecten die weer verdwijnen, maar met opbouw op lange termijn. We werken bijvoorbeeld jarenlang met dezelfde jongeren, met dezelfde buurten. Dat geeft vertrouwen en verdieping, zowel muzikaal als menselijk.

Hoe past dat binnen de Brusselse context?

Brussel is een stad die constant verandert, die superdivers is, complex. Dat vraagt veel flexibiliteit, maar ook betrokkenheid. Je kan hier niet zomaar 'iets komen doen' en weer weggaan. Als je echt impact wil hebben, moet je investeren in relaties, in tijd, in wederzijds respect. En muziek is daarvoor een fantastisch middel.